

Сънища за
**БОГОВЕ И
ЧУДОВИЩА**

ЛЕЙНИ ТЕЙЛЪР

Превод Анелия Янева

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

България

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Dreams of Gods and Monsters*

Copyright © 2014 by Laini Taylor

This edition is published by arrangement with Little, Brown and Company, New York, New York, USA. All right reserved.

Превод Анелия Янева
Редактор Светлана Маринова
Коректор Таня Симеонова

Издава „Егмонт България“
1142 София, ул. „Фритъф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Полиграфюг“ АД, Хасково, 2014
ISBN 978-954-27-1243-5

На Джейн

*Имало едно време
един ангел и един дявол, хванали ядец
от двете страни.*

Прекършили го и светът се разчупил на две.

СЛАДОЛЕД СРЕЩУ КОШМАРИ

Пулсиращи нерви и пищяща кръв, диво и разбунено и преследващо и поглъщащо и ужасно и ужасно и ужасно...

– Елиза! Елиза!

Глас. Ярка светлина и Елиза се продъни в будността. Чувството беше точно такава: като рязко пропадане и твърдо приземяване. „Това беше сън – чу се да казва. – Просто сън. Добре съм.“

Колко често беше произнасяла тези думи през живота си? Много повече, отколкото изобщо може да преброи. Сега обаче за първи път ги каза на мъжа, който героично се беше втурнал в стаята ѝ, стискайки пикела¹, за да я спаси от убиеца.

– Ти... ти пишеше – каза съквартирантът ѝ Гейбриъл, стрелкайки с очи тъмните ъгли на стаята, без обаче да открие следа от убиец. Още беше сънен и рошав, маниакално ококорен, вдигнал високо пикела и готов за атака. – Искам да кажа... наистина, ама *наистина* пишеше.

– Знам – отвърна Елиза прегракнало. – Случва ми се понякога. – Седна в леглото. Усещаше ударите на сърцето си като топовни гърмежи – злокобни, гръмовни, отекващи из цялото тяло, и макар устата ѝ да беше пресъхнала, а дишането – плитко, се насили гласът ѝ да прозвучи естествено. – Съжаля-

---

¹ Пикел, или още ледокоп, е спортно съоръжение, използвано в алпинизма за катерене, придвижване и осигуровка по ледени и снежни наклони. – Б. пр.

вам, че те събудих.

Примигвайки, Гейбриъл свали пикела.

– Не е там работата, Елиза. Не съм чувал някой да крещи така в реалния живот. Приличаше на писък от филм на ужасите.

Изглеждаше истински впечатлен. „Върви си – прищя й се да каже. – Моля те.“ Ръцете й започваха да треперят. Скоро вече нямаше да се владее и не й трябваша свидетели. Приливът на адреналин след такъв кошмар можеше да е с доста тежки последици.

– Добре съм, честна дума. Ясно? Просто...

Мамка му.

Треперене. Напрежението взе да расте, под клепачите й започна да пари и всичко излезе извън контрол.

Мамка му, мамка му, мамка му.

Тя се сви и зарови лице в завивките, усещайки как риданията се надигат и я превземат цялата. Колкото и зловец да беше кошмарът – а него *наистина* си го биваше, – последиците бяха още по-страшни, защото, макар и в съзнание, продължаваше да се чувства все така безсилна. Ужасът – ужасът, *ужасът* – си оставаше, но се добавяше и друго нещо. Появяваше се заедно със съня, всеки път, но не изчезваше с него, а се задържаше като нанос, който приливът е изхвърлил на сушата. Приличаше на нещо отвратително – вонящ труп на левиатан², оставен да гние на брега на нейното съзнание. Това беше покаяние. За бога, тази дума беше твърде безлична, за да го опише. Чувството, с което я оставяше сънят, беше като ножове от паника и ужас, забити в отворените и гноясали рани на вината.

Вина заради какво? Ето това беше най-страшната част. Това беше... мили боже, то беше неописуемо и огромно. Твърде огромно. Нямаше по-страшно деяние за всички времена в пределите на цялата вселена и вината беше само нейна. Но това беше нещо невъзможно и колкото повече Елиза се отърс-

---

² Дракон, библейски демон и „чудовище морско“ с формата на змей, понякога отъждествявано със Сатаната. – Б. пр.

ваше от съня, толкова по-нелепо ѝ се виждаше то.

Тя не го беше сторила, нито някога би могла да направи...
това.

Но превземеше ли я сънят, вече нищо друго нямаше значение – нито логиката, нито здравият разум, нито дори законите на физиката. Ужасът и вината заличаваха всичко.

Изсмукваха го.

Когато риданията най-после утигнаха и тя вдигна глава, Гейбриъл седеше на ръба на леглото, тревожен и преливащ от съчувствие. Гейбриъл Единджър притежаваше някаква кон-тешка изтънченост, заради която не ѝ беше никак трудно да си го представи с папийонка в близко бъдеще. А защо не и с монокъл. Той беше невролог, вероятно най-умният човек, когото Елиза познаваше, както и един от най-милите хора. Двамата бяха научни сътрудници в Националния природонаучен музей „Смитсонийн“ – НПМ – и постепенно се сприятелиха, макар и да не бяха точно *приятели*, през последната година, откакто приятелката на Гейбриъл се премести в Ню Йорк заради своята докторантура, а на него му трябваше съквартирант, за да поеме част от наема. Елиза още от самото начало си даваше сметка, че е рисковано да смесва личния живот с работата точно по тая причина. Заради *това*.

Письците. Риданията.

На някой заинтересован нямаше да отнеме кой знае колко време, нито щеше да се наложи да копае надълбоко, за да установи... докъде се простира аномалността... върху която беше построен този неин живот. Понякога ѝ се струваше, че се опитва да вдигне къща върху подвижни пясъци. Но тъй като сънят от известно време не я беше тревожил, тя се изкуши да се престори на нормална дваисет и четиригодишна докторантка с обичайни грижи и проблеми и с ограничен бюджет. Напрежението около дисертацията, зловният колега в лабораторията, стипендията, наемът.

Чудовищата.

– Извинявай – каза тя на Гейбриъл. – Мисля, че вече съм

по-добре.

– Хубаво. – По-късно, след една напрегната пауза, той продължи ведро. – Чаша чай?

Чай. Мимолетна надежда за нормалност.

– Да – отвърна Елиза. – Ако обичаш.

Той с бавна крачка тръгна да сложи чайника, а тя направи опит да се съвземе. Навлече халата, наплиска се с вода, издуха си носа и се погледна в огледалото. Лицето ѝ беше подпухнало, очите – кръвясали. Страхотно. Иначе имаше хубави очи. Вече беше свикнала непознати да ѝ правят комплименти заради тях. Очите ѝ бяха големи, с дълги мигли, ясни – поне когато бялото не кръвясваше от рев – и с няколко нюанса по-светлокафяви от кожата, което ги правеше да изглеждат сияйни. Точно сега обаче я побиха тръпки, когато си даде сметка, че погледът им е леко... налудничав.

– Ти не си луда – каза на отражението си и в това уверение се долавяше известна категоричност – търсено успокоение, давано по навик. *Ти не си луда и никога няма да бъдеш.*

Но под него течеше друга, много по-отчаяна мисъл.

На мен това не може да ми се случи. Аз съм по-силна от останалите.

Обикновено си вярваше.

Когато Елиза отиде при Гейбриъл в кухнята, часовникът на фурната показваше четири сутринта. Чаят вече беше на масата, а с него и отворена половинлитрова кутия сладолед, от която стърчеше дръжката на лъжица. Той ѝ го посочи.

– Сладолед срещу кошмари. Стара семейна традиция.

– Наистина?

– Ъхъ, точно така.

За миг Елиза се опита да си представи сладоледа и като свой семеен цар срещу съня, но не успя. Контрастът беше твърде очевиден. Посегна към кутията.

– Благодаря – каза.

Изяде няколко лъжици в пълно мълчание, отпи глътка чай, очаквайки като на тръни въпросите, които неизбежно щяха да

последват.

Какво сънува, Елиза?

Как бих могъл да ти помогна, щом не искаш да говориш с мен, Елиза?

Какво не е наред при теб, Елиза?

И преди ги беше чувала.

– Присъни ти се Морган Тот, нали? – обади се Гейбриъл. – Морган Тот с неговите пухени устни?

Е, точно *това* още не беше чувала. Не се удържа и се разсмя. Вярно, за нея Морган Тот беше същинско въплъщение на възмездието, а устните му като нищо можеха да ѝ докарат кошмари, но иначе Гейбриъл беше толкова далече от истината.

– Всъщност изобщо не ми се говори за това – каза тя.

– За кое по-точно? – попита Габриел, самата невинност. – За кое „това“ става дума?

– Хитър опит. Аз обаче говоря сериозно. Съжалявам.

– Ясно.

Още една лъжица сладолед, още една мълчалива пауза, нарушена от един не-въпрос.

– И аз като дете имах кошмари – обади се Гейбриъл. – Продължиха близо година. Почти непрекъснато. Защото чух родителите ми да си говорят, че животът, какъвто го познаваме, е твърде краткотраен. Страхувах се да заспя и измислях какви ли не суеверни ритуали. Даже по едно време се опитах да правя жертвоприношения. Отначало принасях любимите си играчки, храна. После явно някой ме е чул да предлагам вместо мен да бъде взет в жертва по-големият ми брат. Това не си го спомням, но той се кълне, че било точно така.

– На кого си го предлагал? – попита Елиза.

– На *тях*. На ония от кошмара.

Тях.

Проблясък на припознаване, надежда. Идиотска надежда. И Елиза си ги имаше тези „*тях*“. Разумът ѝ подсказваше, че това е само рожба на нейното собствено съзнание и не съществува другаде, а единствено като последица от съня, но въпреки

това не винаги ѝ се удаваше да запази здравия си разум.

– Какво са те? – попита тя, преди да си даде сметка какво всъщност прави. Щом не искаше да говори за своя сън, не трябваше да наднича и в неговия. Това беше едно от правилата за опазване на тайна, които добре владееше: не питай, за да не те питат.

– Чудовища – отвърна той, свивайки рамене, и в този момент тя загуби всякакъв интерес – не заради чудовищата, а заради неговия тон, който подсказваше, че това се подразбира от само себе си. Всеки способен да произнесе *чудовища* така нехайно, явно никога не беше срещал нейните.

– Както знаеш, да си преследван е един от най-често срещаните кошмари – продължи Гейбриъл, после се зае да ѝ го разяснява, а Елиза отпиваше от чая, от време на време си кусваше по малко кошмарен сладолед и кимаше съвсем на място, но всъщност не го слушаше. Много отдавна беше проучила сънищата издъно. Нито преди ѝ помогна, нито ѝ помагаше сега и когато Гейбриъл обобщи, че „това са проявления на страховете ни в будно състояние“ и че „всеки ги има“, тонът му беше едновременно успокоителен и педантски, сякаш току-що ѝ беше решил проблема.

На Елиза ѝ се щеше да му каже: „Сигурно и на всички останали слагат пейсмейкър³ на седемгодишна възраст, защото „*проявлението на страховете им в будно състояние*“ *непрекъснато им докарва сърдечна аритмия?*“, но не го направи, защото това беше от онзи вид лесно запомняща се фактология, която услужливо ти идва наум по време на коктейл.

Ти знаеше ли, че на Елиза Джоунс ѝ сложили пейсмейкър, когато била седемгодишна, защото кошмарите ѝ докарвали сърдечна аритмия?

Сериозно? Това е безумие.

– Е, а после какво стана с теб? – попита го тя. – Какво се случи с твоите чудовища?

---

³ Малко устройство с големината на джобен часовник, което се поставя в гръдната или коремната кухина на пациент със сърдечни проблеми. – Б. пр.

че ще прозвучи съвсем откачено и се овладя навреме. Вместо това, когато ѝ го подаде, тя просто отказа да го вземе и той трябваше да го остави на масата, все още вибриращ.

Втренчи се в апарата. Как я бяха открили? Как?! Нали си промени името? Нали изчезна? Мигар през цялото това време са знаели къде се намира, мигар през цялото време са я наблюдавали? Тази мисъл я ужаси. Мисълта, че годините свободно са били просто една илюзия...

Жуженето спря. Включи се гласовата поща и пулсът на Елиза отново се превърна в топовна канонада: взрив след взрив я разтърсваха отвътре. Кой беше това? Сестра ѝ? Или някой от „чичовците“?

Майка ѝ?

Който и да се обаждаше, Елиза имаше само минута да се чуди дали този някой е оставил съобщение – и ако да, ще събере ли кураж да го прослуша, – защото телефонът отново забръмча. Не беше гласово съобщение. Оказа се есемес.

Той гласеше: *Пусни телевизора.*

Пусни...?

Елиза вдигна поглед от телефона сериозно обезпокоена. *Защо?* Какво искаха да види по телевизията? Та тя дори нямаше телевизор! Гейбриъл я наблюдаваше напрегнато и погледите им се срещнаха в мига, когато чуха първия писък. Елиза едва не излезе от кожата си, скачайки от стола. Някъде отвън се разнесе продължителен, нечленоразделен вик. Или пък беше отвътре? Чуваше се високо. Идваше от сградата. Я чакай! Ето още един. Какво ставаше, по дяволите?! Хората крещяха в... шок? От радост? От ужас? После телефонът на Гейбриъл също взе да вибрира и пред очите на Елиза започна да се ниже цяла поредица от съобщения – бззз бззз бззз бззз бззз. Този път от различни приятели, включително Тадж от Лондон и Катрин, която се занимаваше с теренно проучване в Южна Африка. Думите бяха различни, но всички образуваха вариации на едно и също смущаващо настояване: *Пусни телевизора.*

Гледаш ли това?

Събуди се. Телевизорът. Още сега.

До най-последното. Онова, от което на Елиза ѝ се прищя да се свие в зародишна поза и да престане да съществува.

Върни се у дома, гласеше то. Ние ти прощаваме.

ПРИШЕСТВИЕТО

Появиха се в петък посред бял ден в небето над Узбекистан и първо ги забелязаха в Самарканд, град по стария Път на коприната, а от там новината плъзна по всички телевизионни канали, отразяващи... Посетителите.

Ангелите.

Строени в безупречните редици на техните фаланги⁴, те лесно можеха да бъдат преброени. Двайсет отряда от по петдесет: хиляда. Хиляда ангела. Понесоха се на запад; летяха толкова ниско над земята, че хората, струпани по покривите и шосетата, можеха ясно да различат падащата на меки гънки бяла коприна на знамената и да чуят трелите и тремолото на арфите.

Арфи.

Световният новинарски поток направо пощуря. По цялото земно кълбо радио- и телевизионните канали анонсираха новината: останали без дъх, говорителите се втурваха към камерите без каквото и да е предварителен сценарий. Потрес, ужас. Очите, окръглени като монети, гласовете, високи и странни. Навсякъде телефоните първо започнаха да звънят, а после внезапно замлъкнаха в последвалото грандиозно гло-

---

⁴ Фаланга е правоъгълна масова бойна формация, характерна за начина на водене на война в Древна Гърция. Използвана е широко от армиите на Александър Македонски, а по-късно и от римляните. – Б. пр.

бално затишие, защото преподавателните кули на клетъчната мрежа се претовариха и излязоха от строя. Тази сънна тишина пробуди света. Интернет връзката засече. Хората взеха да търсят други хора. Улиците се изпълниха с народ. Гласовете се сляха и взеха да се надпреварват едни с други, извисяваха се и заглъхваха. Имаше публични скандали. Песни. Размирици.

Смърт.

Но имаше и раждане. Бебетата, появили се по време на Пришествието, бяха наречени „херувимчета“ от учените глави в радиото, които носеха отговорност и за слуха, че всички новородени имали белег с формата на перо по малките си телца. Това не беше истина, но въпреки това щяха зорко да следят всяко едно от тези деца за какъвто и да е признак на божествени или чародейни способности.

От този ден нататък – девети август – времето рязко се разполови на „преди“ и „след“ и никой никога нямаше да забрави къде точно се е намирал, когато „това“ започна.

* * *

Казимир Андрашко, актьор, призрак, вампир и обикновен ахмак, всъщност проспа цялата работа, но после щеше да твърди, че докато четял Ницше пред погледа му се спуснала пелена – нарочи това за точния момент на Пришествието – и бил споходен от видение за свършека на света. Така беше даден старт на грандиозен, но недоизкусурен замисъл, докретал много скоро до жалкия си край, защото неговият идеолог си даде сметка колко труд се иска да положиш основите на нова секта.

* * *

Зузана Новакова и Миколаш Вавра бяха в Аит-Бен-Хаду, най-прочутата казба в Мароко. Мик тъкмо приключваше пазарлъка за един античен сребърен пръстен – *вероятно* античен, *вероятно* сребърен, но определено пръстен, – когато ги погълна внезапно вдигналата се глъчка; той пхна пръстена

дълбоко в джоба си, където щеше да престои известно време в пълна тайна.

После двамата се натъпкаха заедно с цяла тълпа местни в кухнята на една от къщите, за да гледат новините на арабски. И макар да не разбираха нито думичка от телевизионните коментари, нито пък ахканията на останалите без дъх хора около тях, единствено те имаха обяснение за случващото се пред очите им. Защото знаеха какво представляват ангелите, или по-скоро – какво не са. Но това с нищо не намали потреса им, когато ги видяха да изгълват небесата.

Толкова многобройни!

Зузана даде идеята да „освободят“ вана, който стоеше бездеен пред един от ресторантите по пътя на туристическия поток. В този момент понятието за нормално толкова се беше разтеглило, че обикновената кражба на возило си изглеждаше напълно в реда на нещата. Работата беше съвсем проста: Зузана знаеше, че Кару няма достъп до световния новинарски обмен; ето защо трябваше да я предупреди. Ако се налагаше, щеше да задигне дори хеликоптер.

* * *

Естер Ван де Флут, пенсиониран дилър на диаманти, дългогодишна сътрудничка на Бримстоун и от време на време приемна баба на неговата храненица от човешко потекло, разхождаше своите мастифи близо до дома си в Антверпен, когато камбаните на „Дева Мария“ взеха да бият по никое време. Не звъняха в обичайния час, но дори така да беше, в немелодичния им звън се усещаше напрежение, направо истерия някаква. Естер, която нито беше зле с нервите, нито страдаше от истерични пристъпи, чакаше да се случи нещо подобно още откакто върху портала в Брюксел беше прогорен черен отпечатък от длан, довел по-късно до неговото окончателно заличаване. Заклучавайки, че това трябва да е „нещото“, тя забърза обратно към къщи, а кучетата ѝ, огромни като лъвове, крачеха гордо от двете ѝ страни.

Елиза Джоунс изгледа първите няколко минути от включването на живо на лаптопа на своя съквартирант, но когато сървърът излезе от строя, двамата набързо се облякоха, метнаха се в колата на Гейбриъл и се отправиха към музея. Макар да беше още рано призори, не бяха първите пристигнали, а подире им прииждаха все нови и нови колеги, които се трупаха около телевизионния екран в лабораторията на сутерена.

Всички бяха стъписани, изгубили ума и дума, невярващи; нито един дори за миг не допусна, че подобно събитие е възможно в небето на техния роден и познат свят. Това, разбира се, беше някаква измама. Ако ангелите са *истински* – което беше абсурд, – тогава не трябваше ли поне малко да се различават от картинките в учебника по религия на неделното училище?

Всичко изглеждаше прекалено свършено. Значи трябва да е някаква постановка.

– О, това с арфите ми идва малко в повече – обади се един палеобиолог. – Направо изтрепаха рибата.

В привидната им самоувереност обаче се усещаше реално напрежение, защото никой от тях не беше глупак, а в теорията за нагласената постановка зееха доста пробойни, които се умножиха, щом новинарските хеликоптери дръзнаха да приближат летящите редици на посетителите и картината от излъчването на живо стана много по-ясна, а коментарите – все по-разногласни.

Никой не искаше да си го признае, но това изглеждаше толкова... истинско.

Като например крилете. Разтворени стигаха най-малко дванайсет стъпки ширина, а всяко перо представляваше огнен език. Плавното извисяване и спускане във въздуха, невъобразимата грация и мощ на техния полет – това беше отвъд пределите на която и да е технология, предназначена да създава илюзии.

– Може пък репортажите да са фалшиви – предположи Гей-

бриъл. – Възможно е всичко това да се окаже някаква компютърна графика. Нещо като *Война на световете*⁵ на двайсет и първи век.

Тук-там се дочу мърморене, макар всъщност никой да не прие думите му насериозно.

Елиза стоеше смълчана, гледаше. Нейните собствени страхове бяха от съвсем различен характер в сравнение с техните и при това... много по-големи. Така и трябваше да бъде. Нали ги отглеждаше цял живот.

Ангели.

Ангели. След произшествието на Карловия мост в Прага преди няколко месеца беше успяла да запази известна доза здравословен скептицизъм, за да не се сринe окончателно. Тогава съществуваше вероятност това да е нагласена работа: три ангела, появили се и изчезнали, без да оставят каквато и да е следа от своето пребиваване. Сега обаче имаше чувството, че от онзи момент нататък целият свят е очаквал със затаен дъх някаква случка, минаваща отвъд пределите на здравия разум, която да премахне и последните съмнения. Тя също, заедно с всички останали. Ето че най-накрая това се случи.

Сети се за телефона си, умишлено изоставен в апартамента, и се зачуди какво ли ново съобщение я чака на дисплея. Замисли се за свръхестествената мрачна сила, от която успя да избяга в съня си тази нощ. Стомахът ѝ се сви на юмрук, когато усети как дюшемето, с което беше покрила подвижните пясъци на предишния си живот, започва да шава под краката ѝ. Нима наистина си мислеше, че може да избяга? Онзи минал живот беше още тук, винаги я е съпътствал, а новият, който издигна върху неговите основи, беше стабилен колкото е стабилна колиба върху склона на неугаснал вулкан.

---

5 Научнофантастичен роман от Хърбърт Уелс от 1898 г., който Орсън Уелс превръща в радиопиеса през 1938 г. Излъчването ѝ накарало милиони американци да напуснат ужасени домовете си, защото повярвали, че наистина са нападнати от марсианци. – Б. пр.

ПРИШЕСТВИЕТО + 3 ЧАСА

ВЪПРОС НА ЖИТЕЙСКИ ИЗБОР

– Ангели! Ангели! Ангели!

Това крещеше Зузана, изскачайки от вана, който вдигна пушилка и се закова на място върху пращия склон. Пред нея се издигаше „Замъкът на чудовищата“: мястото, където бунтовническа армия от един друг свят се беше укрила, докато възкреси своите мъртви. Съградена от кал крепост с нейните змийски гнезда и вонята, с огромните си воини-зверове и ямата, пълна с трупове. Тази развалина, от която двамата с Мик успяха да избягат под прикритието на нощта. Невидими. По настояване на Кару.

Откаченото, но много убедително настояване на Кару.

Защото... животът им бил в опасност.

Точно тук ли се връщаха пак с викове и крясъци? Едва ли можеше да се каже, че инстинктът им за оцеляване действа.

Кару изникна отнякъде и се понесе над стените на казбата по своя си безкрил начин, грациозна като балерина при нулева гравитация. Зузана се втурна нагоре, спринтирайки по склона, докато приятелката ѝ не се спусна на земята да я пресрещне.

– Ангели – изрече останала без дъх Зузана, преливаща от новини. – Мътните да го вземат, Кару. По цялото небе. Стотици. *Стотици*. Светът. Направо. Е откачил.

Думите се сипеха, но докато се чуваше как ги изрича, Зуза-

на гледаше приятелката си. Огледа я и политна назад.

Какво, по дяволите...?!

Врата на кола, стъпки на тичащи крака и Мик вече беше до нея, също втрещен в Кару. Не обели нито дума. Никой не продумваше. Настана тишина, подобна на празно балонче от комикс: заемаше място, но без нито една дума в него.

Кару... Половината ѝ лице беше отекло и мораво, охлузено и покрито с коричка. Устната ѝ беше разцепена, подпухнала, меката част на ухото ѝ беше разкъсана и после пришита. За останалото Зузана можеше само да гадае. Ръкавите покриваха целите ѝ ръце, дланите – стиснати в юмруци с някаква детинска упоритост. Едва се държеше на крака.

Явно е била насилена. За това нямаше никакво съмнение. А виновникът можеше да е само един.

Белия вълк. *Тоя кучи син.* Яростта заслепи Зузана.

И тогава го видя. Крачеше към тях надолу по склона, една от многото химери, вдигнати на крак заради бясното им пристигане. При вида му Зузана стисна юмруци. Понечи да се втурне напред, готова да се изпречи между Тиаго и Кару, но Мик я сграбчи за ръката.

– Какви ги вършиш?! – изсъска той, дръпвайки я рязко към себе си. – Да не си полудяла? Нямаш жило на скорпион като истинска *нийк-нийк*.

Нийк-нийк – нейният химерски прякор, даден ѝ от воина Вирко. Идваше от някаква порода безстрашна земеровка-скорпион в Ерец; колкото и да ѝ беше неприятно, Зузана трябваше да признае, че Мик е прав. Тя беше по-скоро земеровка, отколкото скорпион, половин *нийк* в най-добрия случай и изобщо не толкова опасна, колкото ѝ се щеше да бъде.

Въпреки всичко няма да оставя тая работа така – зарече се тя. – *Хм. Веднага щом отгървем кожата тук.* Защото... *мамка му.* Събрани заедно, химерите наистина изглеждаха многобройни, особено когато препускаха надолу по склона. Целият *нийк-нийк* кураж на Зузана се сви на топка в гърдите. Благодарил се, че поне ръката на Мик я прегръща – но не защо-

то хранеше илюзии как нейният сладък цигулар виртуоз ще я защити по-добре от самата нея.

– Започвам да се съмнявам дали сме направили добър житейски избор – прошушна му тя.

– Така си е. Не сме самураи.

– Тогава нека бъдем самураи – каза тя.

– Всичко е наред – обади се Кару, а в следващия момент Вълка вече се беше надвесил над тях, плътно обграден от своята свита лейтенанти. Зузана срещна неговия поглед и се опита да си придаде дръзко изражение. Забеляза следите от нокти по бузите му и яростта ѝ пламна с нова сила. Ето доказателство – ако изобщо е имало някакво съмнение – кой беше насилникът на Кару.

Я чакай! Кару не каза ли току-що „всичко е наред“?

Как така всичко ще е наред?!

Сега обаче Зузана нямаше никакво време да размишлява върху това. Защото не ѝ остана нищо друго, освен да зяпне. В прозрачния въздух зад Кару, материализирайки се бавно в цялото си великолепие, какъвто го помнеше, стоеше...

Акива?

Той пък какво правеше тук?!

Край него се появи още една жена серафим. Същата, която изглеждаше страшно вбесена на моста в Прага. Тя и сега явно беше бясна и целият ѝ вид казваше нещо от рода ела-ми-по-близо-и-ще-те-убия. Ръката ѝ стискаше дръжката на меча, погледът беше вперен в прииждащите химери.

Акива обаче гледаше единствено Кару, която... нямаше вид да е особено изненадана, че го вижда.

Всъщност никой не изглеждаше изненадан от това. Зузана се опита да проумее сцената пред себе си. Защо още не са се нахвърлили едни срещу други? А тя си мислеше, че химерите и серафимите само *това* правят – особено *тези* химери и *тези* серафими.

Какво всъщност беше станало в замъка на чудовищата, докато те двамата с Мик са отсъствали?

Сега химерите се бяха събрали всички, до последния воин, и макар изненада да липсваше, враждебността си беше на лице. Немигащи очи, изпълнени със злоба зверски погледи. А съвсем наскоро Зузана беше седяла на земята сред същите тези воини и се беше заливала от смях; беше изпълнила за тях куклен танц с марионетки от пилешки кости; беше се закачала с тях и те на свой ред също я бяха закачали. Тя ги харесваше. Е, поне някои от тях. Но в този момент те всички изглеждаха ужасяващи, без изключение, сякаш решени да разкъсат ангелите на парчета. От време на време стрелкаха с поглед Тиаго в очакване на заповед да ги убият, която – знаеха го, – рано или късно, трябваше да дойде.

Но така и не прозвуча.

Осъзнавайки, че вече дълго време сдържа дъха си, Зузана си пое въздух, а стегнатото ѝ като възел тяло бавно се отпусна. Мирна в тълпата Исса и съвсем недвусмислено вдигна вежда към жената змия с безмълвен въпрос: *Какво, по дяволите, става?!* В отговор Исса я погледна не чак толкова недвусмислено. Зад беглата ѝ уж успокоителна, но неуспокояваща усмивка личеше напрежение и остра бдителност.

Какво става?

Кару каза нещо тихо и тъжно на Акива – разбира се, на химерски, мамка му. *Какво точно каза?!* Акива ѝ отвърна, също на химерски, после се обърна и заговори на Белия вълк.

Дали защото не проумяваше езика им и затова дебнеше изражението на лицата им; дали защото и преди ги беше виждала заедно и знаеше как се отнасят един към друг, но Зузана някак схвана едно нещо: макар в тази тълпа от воини зверове, събрани около Тиаго, химерите да бяха повече, мигът принадлежеше на Кару и Акива.

До момента двамата издържаха стоически, стояха с каменни лица и поне на десет разкрача един от друг, като дори не се поглеждаха, но въпреки това Зузана остана с чувството, че наблюдава два магнита, които се преструват, че не са магнити.

Което, знае се, действа само докато накрая не се провали.